

Arrest

nr. 104 158 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde voornamelijk in de deelrepubliek Ingoesjetië, waar u uw registratieadres had in de stad Ordzonikidzevskaya. Op 26 januari 2008 huwde u officieel met G. R. (...). Jullie hebben samen één kind. Op 4 maart 2011 scheidde u vanuit België van uw vrouw, die samen met jullie kind in Rusland was achtergebleven.

In de zomer van 2003 werd uw vader, M. M. (...), in Ingoesjetië gearresteerd door de ordediensten. Hij werd verdacht van het financieren van de rebellen. Enkele maanden na zijn arrestatie werd hij door de rechtbank van Urus-Martan in Tsjetsjenië veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeventien jaar. Hij werd opgesloten in een gevangenis in Jekaterinenburg. In september 2005 overleed uw vader in de gevangenis als gevolg van mishandelingen.

Twee van uw achterneven, de broers R. (...) en A. M. (...), hadden zich aangesloten bij de rebellen. In 2002 hebt u op vraag van R. (...) één keer eten en kledij voor hen gekocht. Op 14 juli 2004 werd u gearresteerd door de politie. U werd officieel beschuldigd van betrokkenheid bij een overval, maar de werkelijke reden voor uw aanhouding was uw familieband met R. (...) en A. (...). Na drie-en-een-halve maand in de cel werd u vrijgekocht door uw familie. Op 23 februari 2006 werd u opnieuw gearresteerd door de politie in de stad Sochi in de regio Krasnodar. U werd overgebracht naar Ingoesjetïë. Daar werd u door een rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar op basis van dezelfde beschuldiging als voorheen. Op 26 juli 2007 werd u vervroegd vrijgelaten uit de gevangenis. Na uw vrijlating leefde u ondergedoken uit vrees dat u opnieuw zou worden opgepakt. U verbleef bij verschillende familieleden in Ingoesjetïë en Tsjetsjenië. In juli 2009 werd uw achterneef, A. M. (...), gedood tijdens een confrontatie met de ordediensten. Zijn broer, R. M. (...), werd opgepakt. In september 2009 werd u door kadyrovtsi opgepakt in de stad Grozny in Tsjetsjenië. U werd meegenomen naar een onbekende plaats, waar u werd gefolterd en ondervraagd over uw familieleden. Na vier of vijf dagen werd u vrijgekocht door tussenkomst van een familielid die bij de ordediensten werkte. Na uw vrijlating dook u enkele maanden onder bij familieleden. U besloot om te vluchten.

Op 17 december 2009 vertrok u met de bus vanuit Ingoesjetïë naar Oekraïne. Daar stapte u over in een auto van smokkelaars. Aan de grens met Europa moest u uitstappen en enkele uren te voet door het bos gaan. Vervolgens brachten de smokkelaars u met een andere auto naar België. U kwam aan in België op 23 december 2009 en vroeg meteen asiel. Diezelfde dag vroeg ook uw neef, B. M. (...) (O.V. (...)), asiel. Op 22 december 2009 had uw halfzus, E. G. (...) (O.V. (...)), al een asielaanvraag ingediend in België. Vanuit België vernam u dat een ander familielid, As. M. (...), in 2011 spoorloos was verdwenen. De autoriteiten zouden ook nog op uw adres zijn gekomen om u te zoeken en er zouden nog convocaties op uw naam zijn toegestuurd.

In België werd u reeds veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier maanden voor het toebrengen van slagen en verwondingen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetïë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetïë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie zult worden gearresteerd door de autoriteiten. De autoriteiten zouden u viseren omdat u in 2002 eenmaal hulp zou hebben geboden aan uw achterneven R. (...) en A. M. (...), die streden bij de rebellen. R. (...) en A. (...) werden in 2009 respectievelijk opgepakt en gedood door de ordediensten. Ook uw vader en verschillende andere familieleden zouden problemen hebben gehad met de autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ten eerste legde u ongeloofwaardige verklaringen af over uw verblijf nadat u in juli 2007 uit de gevangenis werd vrijgelaten. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over waar u precies verbleef na uw vrijlating. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaart u dat u in de periode tussen juni 2007 en uw vertrek uit de Russische Federatie in december 2009 op verschillende plaatsen en bij verschillende familieleden ondergedoken hebt geleefd. U voegde hier echter aan toe dat u nog zelden in Ingoesjetïë kwam. Toen u gevraagd werd waarom u niet langer thuis in Ingoesjetïë verbleef, zei u dat vreesde dat u daar opnieuw opgepakt zou kunnen worden (CGVS II, p. 13). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen ook dat u bij verschillende familieleden verbleef, maar u zei dat dit meestal in Ingoesjetïë was (CGVS III, p. 5-6). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaring. U vertelde dat u zich de eerste keer had vergist toen u had verteld dat u nog weinig in Ingoesjetïë verbleef.

(CGVS III, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u zich zomaar zou hebben vergist toen u expliciet beweerde dat u nog weinig in Ingoesjetië verbleef omdat u vreesde dat u daar zou worden opgepakt. Verder lijkt u gedrag in de periode tussen juli 2007 en december 2009 niet echt in overeenstemming met de vrees die u beweerde te kennen. Er moet worden opgemerkt dat u een rijbewijs voorlegde dat op 5 september 2008 werd uitgereikt door de politie in Ingoesjetië (stuk 2). Indien u toen werkelijk vreesde om opnieuw te worden gearresteerd door de autoriteiten en indien u om deze reden twee jaar lang ondergedoken zou hebben geleefd bij verschillende familieleden lijkt het weinig geloofwaardig dat u uit eigen beweging contact zou zoeken met de autoriteiten om een niet-essentieel document als een rijbewijs op te vragen. Ook de vaststelling dat u op 26 januari 2008 uw huwelijk officieel liet registeren bij de autoriteiten (stuk 1), lijkt afbreuk te doen aan uw bewering dat u in deze periode ondergedoken leefde uit vrees om opnieuw te worden opgepakt. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de autoriteiten in 2009. Zo legde u inconsistente verklaringen af over het aantal keer dat u toen zou zijn opgepakt. Tijdens het eerste en het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u in 2009 slechts één keer werd gearresteerd. In september 2009, enkele maanden voor uw vertrek uit het land, zou u in Grozny zijn opgepakt door kadyrovtsi (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13-14). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter plots dat u niet één, maar drie keer zou zijn gearresteerd in 2009: tweemaal door de politie in juni of juli 2009 en later nog eenmaal door kadyrovtsi (CGVS III, p. 4-5). Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u tijdens de vorige gehoren enkel had verteld over de ene arrestatie door kadyrovtsi waarbij u werd geslagen. De andere, kortere aanhoudingen door de politie zou u niet hebben vermeld (CGVS III, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende. Uit uw verklaringen tijdens het eerste en tweede gehoor blijkt immers duidelijk dat er in 2009 slechts sprake zou zijn geweest van één arrestatie. Het lijkt dat ook weinig geloofwaardig dat u tijdens het derde gehoor plots enkele bijkomende arrestaties zou vermelden. Daarenboven is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u op het moment van uw asielaanvraag zelfs helemaal geen gewag maakte van specifieke problemen met de autoriteiten in 2009. U vertelde enkel over uw arrestaties in 2004 en 2006 en uw veroordeling door de rechtbank omwille van diefstal. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u op geen enkel moment dat u in 2009 überhaupt nog problemen zou hebben gehad met de autoriteiten (CGVS vragenlijst, nr. 3.1; 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was geweest en dat u men u niet de kans had gegeven om over uw laatste aanhouding te vertellen (CGVS II, p. 15-16). Deze uitleg kan niet overtuigen. Er moet worden opgemerkt dat u, toen u gevraagd werd of u ooit was gearresteerd of ooit opgesloten was geweest, slechts twee arrestaties vermeldde (in 2004 en 2006). Het lijkt niet geloofwaardig dat u toen niet spontaan melding zou hebben gemaakt van de arrestatie door kadyrovtsi in 2009, die nochtans de directe aanleiding voor uw vertrek zou zijn geweest. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde moet worden opgemerkt dat er diverse inconsistenties en tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld wat betreft uw laatste arrestatie door de kadyrovtsi in Grozny. Zo vertelde u in eerste instantie dat deze gebeurtenis plaatsvond begin september 2009 (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 13-14). Tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek u plots niet meer zo zeker wanneer u voor het laatst zou zijn gearresteerd: "In juli of september [2009]. Na de moord op A. M. (...). In juli." Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen als zou u in september zijn gearresteerd, antwoordde u: "Het was september, juli of augustus. Na de moord op hem." Toen u vervolgens werd gevraagd hoeveel tijd er was verstreken tussen de dood van uw achterneef en uw laatste aanhouding door kadyrovtsi, zei u: "Dat weet ik niet. Vier à vijf dagen. Op 12 of 13 augustus of september. Vier à vijf dagen na de moord op hem." (CGVS III, p. 6). Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Antwoorddocument 'tch2010-007w'), blijkt dat A. M. (...) op 11 juli 2009 is omgekomen tijdens een gewapend treffen met de ordediensten, betekent dit dat uw laatste arrestatie in juli 2009 zou zijn gebeurd, wat dus tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen als zou u in september 2009 door kadyrovtsi zijn opgepakt. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw arrestatie in 2009, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u coherente en consistente verklaringen zou afleggen over de situering van dit belangrijke incident, dat ook de directe aanleiding zou hebben gevormd van uw vlucht uit de Russische Federatie. Verder legde u ook inconsistente verklaringen af over de reden van uw laatste arrestatie. Toen u gevraagd tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat de kadyrovtsi van u wilden, zei u dat u was ondervraagd over de reden waarom u R. (...) en A. (...) had geholpen. U zou ook nog vragen hebben gekregen over andere personen, 'mensen die u niet kende' (CGVS II, p. 14). Toen u tijdens het derde gehoor bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de reden van uw arrestatie door de kadyrovtsi, vertelde u eveneens dat u vragen

had gekregen over R. (...) en A. (...), maar u beweerde u tevens dat u was ondervraagd over de verblijfplaats van verschillende van uw familieleden en vroegere klasgenoten (CGVS III, p. 6-7). Er moet dus worden vastgesteld dat u aanvankelijk vertelde dat u was ondervraagd over voor u 'onbekende personen', terwijl u later beweerde dat de kadyrovtsi u ondervroegen over voortvluchtige familieleden en klasgenoten, hetgeen toch een belangrijk verschil is. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, gaf u een vaag en ontwijkend antwoord (CGVS III, p. 9), waarmee de inconsistentie in uw verklaringen niet wordt opgeheven. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop uw vrijlating zou zijn bewerkstelligd. Tijdens het tweede gehoor vertelde u dat een zekere K. M. (...), een vriend en familielid die bij het parket in Tsjetsjenië werkte, uw vrijlating zou hebben bewerkstelligd. Deze persoon zou u ook uit de gevangenis zijn komen ophalen (CGVS II, p. 14-15). Tijdens het derde gehoor gaf u echter een andere versie van dit verhaal. U beweerde toen dat uw vrijlating zou zijn geregeld door uw oom Kh. M. (...), die vroeger bij de politie zou hebben gewerkt. Uw oom zou volgens naar zijn huis hebben gebracht (CGVS III, p. 7-8). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, beweerde u plots dat beide personen eigenlijk betrokken waren geweest bij uw vrijlating (CGVS III, p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is immers niet geloofwaardig dat u – wanneer u werd gevraagd hoe uw vrijlating werd geregeld – in eerste instantie enkel sprak over uw vriend K. M. (...) (en niet over uw oom Kh. M. (...)), terwijl u later enkel sprak over uw oom (en helemaal niet over uw vriend K. M. (...)). Deze vaststellingen vormen aldus een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten vierde, wat betreft uw arrestaties in 2004 en 2006 en uw veroordeling door de rechtbank in Ingoesjetië tot een gevangenisstraf van twee jaar, meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat uw veroordeling onterecht was of ingegeven zou zijn geweest door andere motieven of feiten dan diegene die u officieel ten laste werden gelegd. U vertelde dat u in 2006 officieel werd veroordeeld omwille van 'diefstal', maar dat dit eigenlijk een niet de echte reden was. U verklaarde dat u eigenlijk werd gearresteerd en veroordeeld omwille van uw hulp aan uw achterneven R. (...) en A. (...) (CGVS II, 10-13). Het enige document dat u in dit verband voorlegde is een attest van vrijlating uit de gevangenis (stuk 3). Dit document vermeldt dat u werd veroordeeld op basis van art. 161 §2, a), b) van het Strafwetboek van de Russische Federatie (= overval, gepleegd door groep personen, met voorbedachten rade, meerdere feiten; cf. uittreksel uit Strafwetboek van de Russische Federatie in bijlage) en dat u na ongeveer anderhalf jaar werd vrijgelaten uit de gevangenis wegens goed gedrag. Het is echter opvallend dat u enkel dit document hebt voorgelegd in het kader van uw asielprocedure, terwijl u hebt nagelaten om andere documenten voor te leggen die meer informatie over deze zaak zouden kunnen bevatten, zoals (een kopie van) het betreffende vonnis of andere politionele of gerechtelijke stukken. Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aangaf dat er toch meer aan de hand was dan u in eerste instantie liet uitschijnen. Toen u werd bevraagd over uw veroordeling wegens uw betrokkenheid bij een overval, zei u dat er sprake geen sprake was van een overval. U liet zich echter ontvallen dat u wel 'een tas met wapens had bijgehouden' voor twee niet nader genoemde kompanen, die vervolgens samen in de gevangenis zouden zijn beland (CGVS II, p. 10-11). Het feit dat u hebt nagelaten om enkele belangrijke documenten in verband met uw veroordeling voor te leggen en het feit dat u aangeeft dat er toch sprake zou zijn geweest van 'een tas met wapens' en enkele medeplichtigen die ook in de gevangenis zouden zijn beland – gekoppeld aan het feit dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds werd aangetast door uw bedrieglijke verklaringen over uw latere arrestaties in 2009 (cf. supra) – doen vermoeden dat uw verklaringen over uw 'gefabriceerde' veroordeling in 2006 weinig oprecht zijn. Uw bewering dat u op basis van een valse aanklacht werd veroordeeld, lijkt omwille van verschillende redenen ook weinig logisch. In de context van het conflict in Ingoesjetië, waar er al jaren een gewapende strijd woedt tussen rebellen en de autoriteiten en waarbij de autoriteiten niet aarzelen om soms met harde hand op te treden tegen (vermeende aanhangers van) rebellen, lijkt het weinig aannemelijk dat de autoriteiten een drogreden zouden moeten verzinnen om u te veroordelen en dat ze u niet gewoon formeel (op basis van echte of gefabriceerde bewijzen) zouden hebben beschuldigd van samenwerking met de rebellen. Gelet op de context van de aanhoudende strijd tussen de ordediensten en de gewapende groeperingen lijkt het evenmin aannemelijk dat iemand die van samenwerking met terroristen zou worden verdacht (en die omwille van deze reden in de gevangenis zou zijn beland) vervroegd zou worden vrijgelaten, zoals dit bij u het geval was.

Ten vijfde moet worden opgemerkt dat uw familieband met enkele rebellen, meer bepaald de broers R. M. (...) (gearresteerd in juli 2009) en A. M. (...) (overleden tijdens een gewapend treffen met de autoriteiten in juli 2009), niet in vraag word gesteld. De documenten die u in dit verband voorlegde, namelijk een getuigenis van de ouders van de gebroeders M. (...) (stuk 6), een foto van u en A. (...) samen (stuk 9) en twee internetartikels over de problemen van R. M. (...) (stuk 10), tonen aan dat deze personen wel degelijk uw achterneven zijn. Echter, zoals hier al uitvoerig werd beargumenteerd, meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u na uw

vrijlating uit de gevangenis in 2007 nog problemen zou hebben gehad met de autoriteiten. U bleek immers ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over uw verblijf in de periode van juli 2007 tot december 2009. Daarenboven bleek uw gedrag in deze periode niet in overeenstemming met uw verklaring dat u toen ondergedoken leefde uit vrees om opnieuw te worden gearresteerd. Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keer dat u in 2009 zou zijn gearresteerd door de autoriteiten en over de omstandigheden van uw laatste arrestatie door kadyrovtsi in 2009. Wat betreft de problemen voor 2007, meer bepaald de arrestaties in 2004 en 2006 en de veroordeling wegens betrokkenheid bij overvallen in 2006, werd reeds opgemerkt dat u niet kunt aantonen dat deze veroordeling onterecht was of ingegeven zou zijn geweest door andere motieven of feiten dan diegene die u ten laste werden gelegd. U kunt dus niet aantonen dat u ooit omwille van uw familieband met uw achterneven problemen zou hebben gehad met de autoriteiten in Ingoesjetië of elders in de Russische Federatie. Uw profiel van 'familielid van rebellen' kan dus niet volstaan om in uw hoofde een geronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen. Wat betreft de zaak, As. M. (...), één van uw andere neven die in augustus 2011 samen met zijn echtgenote spoorloos is verdwenen, meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat de problemen van deze neef te wijten zouden zijn aan het loutere feit dat de hij een familienaam heeft die wordt geassocieerd met de rebellen. U verklaarde immers zelf dat de reden voor zijn verdwijning onduidelijk zijn en dat niemand eigenlijk weet wat er juist met hem is gebeurd (CGVS II, p. 8-9; CGVS III, p. 13). U kunt zich dan ook niet op deze zaak beroepen om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Ten zesde kunt u niet aantonen dat uw vader, M. M. (...), in 2003 zou zijn gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 17 jaar omwille van (vermeende) financiering van de rebellen. In dit verband is het hoogst opmerkelijk dat u moeite scheen te hebben om de arrestatie van uw vader te situeren in de tijd. Toen u gevraagd werd wanneer uw vader was gearresteerd, antwoordde u dat dit 'in de zomer van 2003' zou zijn gebeurd. Toen u werd gevraagd om dit te preciseren, bleek u dit niet te kunnen (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 9). Dit is weinig geloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat u de arrestatie van uw vader – het moment waarop de problemen voor uw familie begonnen (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 9) – met meer nauwkeurigheid zou kunnen plaatsen in de tijd. Dit klemmt des te meer, daar u zelf aanwezig was bij de aanhouding van uw vader (CGVS I, p. 12). Verder legde u geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat uw vader effectief werd gearresteerd en veroordeeld. De overlijdensakte die u voorlegde (stuk 5), vermeldt enkel dat uw vader op 30 september 2005 is overleden. Dit document vermeldt niet dat hij zou zijn overleden in de gevangenis ten gevolge van bepaalde mishandelingen. Het is dan ook opmerkelijk te noemen dat u andere documenten, zoals (een kopie van) zijn veroordeling door de rechtbank, een attest van zijn verblijf in de gevangenis of ander politionele of gerechtelijke stukken die de problemen van uw vader zouden kunnen aantonen, niet hebt voorgelegd in het kader van uw asielpprocedure. Aansluitend moet worden opgemerkt dat CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, ondanks een uitgebreid bronnenonderzoek geen informatie heeft gevonden over de arrestatie of veroordeling van uw vader (cf. Antwoorddocument 'ing2011-030w'). Gezien de aantijgingen tegen uw vader volgens uw verklaringen niet gering waren (een beschuldiging van het financieren van de rebellen die leidde tot een gevangenisstraf van 17 jaar), lijkt het toch wel vreemd dat hier geen enkele weerslag van te vinden is in officiële bronnen of in de berichtgeving in de lokale media.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen. De kopie van uw Russisch binnenlands paspoort (stuk 1), uw rijbewijs (stuk 2) en de scheidingsakte (stuk 4) bevatten louter identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De overlijdensakte van uw vader (stuk 5) vermeldt dat uw vader is overleden, maar kan niet gezien worden als een bewijs dat hij problemen zou hebben gehad omwille van zijn (vermeende) steun aan rebellen en dat hij in de gevangenis zou zijn overleden als gevolg van mishandelingen. Het attest van vrijlating uit de gevangenis (stuk 3) bewijst dat u effectief werd veroordeeld op basis van 161 §2, a), b) van het Strafwetboek van de Russische Federatie, maar kan niet aantonen dat deze veroordeling zou zijn gelinkt aan uw familieband met de gebroeders M. (...). De foto van u en A. M. (...) en de getuigbrief van de ouders van de beide broers (stuk 6) tonen uw familieband met deze personen aan, maar vormen geen bewijs van de problemen die u zelf zou hebben gekend omwille van deze familieband. De internetartikels die u voorlegde gaan volgens uw verklaringen enkel over de problemen die uw achterneef R. M. (...) (stuk 10) en uw neef As. M. (...) (stuk 8) hebben gekend. U verklaarde dat u zelf niet wordt vernoemd in deze artikels (CGVS II, p. 8-9; CGVS III, p. 13). Deze documenten kunnen dan ook niet worden gezien als bewijs van de problemen die u zelf zou hebben gehad met de autoriteiten. De brief die u voorlegde (stuk 6) bevat volgens uw verklaringen (CGVS III, p. 13) een getuigenis van de ouders van R. (...) en A. (...). Hun verklaring dat u zou worden vervolgd door de kadyrovtsi omwille van deze familieband, kan niet als bewijs van uw problemen worden gezien. De getuigenis van uw familieleden over uw problemen – die bezwaarlijk als objectieve bron worden

aanzien – weegt immers niet op tegen de in deze beslissing gemaakte vaststellingen, waaruit blijkt dat uw verklaringen over uw eigen problemen met de autoriteiten niet geloofwaardig zijn. Tenslotte, wat betreft de convocatie die u voorlegde (stuk 7), moet worden opgemerkt dat u niet kon vertellen wanneer u mits deze convocatie werd opgeroepen bij de autoriteiten (CGVS II, p. 4-5), terwijl de datum van oproeping nochtans uitdrukkelijk op dit document wordt vermeld. Dit is weinig geloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat u op de hoogte bent van de inhoud van de bewijsstukken die u voorlegt. In dit verband moet ook worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Antwoorddocument 'RUS2008-049w'), waaruit blijkt dat dergelijke documenten in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw (half)zus, E. G. (...) (O.V. (...)), een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen. Zij werd als vluchteling erkend op basis van motieven die zij zelf aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag en die los staan van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de principes "van goede administratie en evenredigheid". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de

vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze argumenteert dat haar niet kan worden verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar vluchtrelaas te staven, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing nergens gewag maakt van het niet bijbrengen van enig begin van bewijs. Verwerende partij komt enkel tot de vaststelling dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten in het kader van haar asielaanvraag, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen en dat het opmerkelijk is dat verzoekenende partij bepaalde documenten wel kan voorleggen en ander dan weer niet, waartoe de Raad verwijst naar het verder onder de punten 2.2.10.2. en 2.2.13.2. gestelde.

2.2.6.1. In verband met de tegenstrijdige verklaringen aangaande de plaats waar verzoekende partij heeft verbleven na haar vrijlating uit de gevangenis in juli 2007 – verzoekende partij verklaarde enerzijds tijdens haar tweede gehoor dat zij in de periode tussen juni 2007 en haar vertrek uit de Russische Federatie in december 2009 op verschillende plaatsen en bij verschillende familieleden ondergedoken heeft geleefd en dat zij nog zelden in Ingoesjetië kwam omdat zij vreesde daar opnieuw opgepakt te worden en anderzijds tijdens haar derde gehoor dat zij bij verschillende familieleden verbleef, meestal in Ingoesjetië – verwijst verzoekende partij naar haar eerdere verklaring hieromtrent, namelijk dat zij zich de eerste keer had vergist toen zij had verteld dat zij nog weinig in Ingoesjetië was. Verzoekende partij begrijpt niet waarom verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat de uitleg van verzoekende partij niet afdoende is, zonder enige “*motivatie*” te geven waarom de uitleg van verzoekende partij als niet afdoende wordt beschouwd.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij overduidelijk in gebreke is gebleven. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen enkele motivatie geeft waarom de uitleg van verzoekende partij niet als afdoende wordt beschouwd, stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers, verwerende partij motiveert haar beslissing op dit punt als volgt: *“Deze uitleg is niet afdoende. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u zich zomaar zou hebben vergist toen u expliciet beweerde dat u nog weinig in Ingoesjetië verbleef omdat u vreesde dat u daar zou worden opgepakt.”* Verwerende partij motiveert derhalve wel degelijk waarom de uitleg van verzoekende partij niet als afdoende wordt beschouwd. Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het gedrag van verzoekende partij in de periode tussen juli 2007 en december 2009 niet in overeenstemming is met de vrees die zij beweerde te kennen aangezien dat haar rijbewijs op 5 september 2008 werd uitgereikt door de politie in Ingoesjetië en dat zij op 26 januari 2008 haar huwelijk officieel liet registreren bij de autoriteiten, wijst verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat het feit dat haar rijbewijs op 5 september 2008 werd uitgereikt en het feit dat haar huwelijk op 26 januari 2008 officieel werd geregistreerd, niet betekent dat zij zich officieel zelf heeft voorgedaan. Bovendien – verzoekende partij verwijst hiervoor naar de documentatie aangebracht door verwerende partij – is het zeer goed mogelijk om zich officiële documenten te verschaffen zonder dat de overheid of de veiligheidsdienst wordt gewaarschuwd, daar corruptie de regel in Rusland is. Tot slot merkt verzoekende partij op dat verwerende partij haar nooit geconfronteerd heeft met dit gegeven.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij in de periode na haar vrijlating in 2007 nog zelden in Ingoesjetië kwam omdat zij vreesde dat zij daar zou worden opgepakt (administratief dossier, stuk 17, gehoorverslag CGVS 05/09/2011, p. 13). Niettemin blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte documenten dat zij zich in deze periode meermaals tot haar autoriteiten heeft gericht, met name op 26 januari 2008 om haar huwelijk officieel te laten registreren (administratief dossier, stuk 37, document 1) en op 5 september 2008 ter verkrijging van haar rijbewijs (administratief dossier, stuk 37, document 2). De stellingen van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het mogelijk is dat zij zich niet officieel heeft voorgedaan en dat het mogelijk is dat deze officiële documenten zijn verschaft zonder dat de overheid of veiligheidsdienst werd gewaarschuwd, vormen geenszins concrete weerlegging van de motivering van verwerende partij dienaangaande. Door het louter naar voren brengen van deze hypothesen toont verzoekende partij immers op geen enkele manier aan dat zij voor het verkrijgen van haar rijbewijs en voor het officieel laten registreren van haar huwelijk zich niet tot haar autoriteiten heeft gericht. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs bij het zich via corruptie verschaffen van officiële bewijzen, meer in het bijzonder dat men een voertuig mag besturen en gehuwd is, steeds de mogelijkheid creëert in de aandacht van de autoriteiten te komen en dit voor – zeker gezien de enorme vrees voor deze autoriteiten en het ondergedoken bestaan – onbeduidende documenten. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.8.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over het aantal keer dat zij in 2009 werd opgepakt, ziet verzoekende partij niet in waarom verwerende partij de door haar gegeven verklaring niet aanvaardt. Wederom beperkt verwerende partij zich tot het stellen dat de door verzoekende partij gegeven uitleg niet afdoende is, zonder enige *“motivatie”*. Verder herneemt verzoekende partij haar eerdere verklaring dat zij over de andere arrestaties niet had gesproken omdat zij hier geen slagen heeft ondergaan. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs helemaal geen gewag maakte van specifieke problemen met de autoriteiten in 2009 en enkel vertelde over haar arrestaties in 2004 en 2006 en haar veroordeling door de rechtbank omwille van diefstal, argumenteert verzoekende partij dat, rekening gehouden met het feit dat de tijd per hoorzitting op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt beperkt tot een kwartier, het onmogelijk is om alles in detail te vertellen. Aan verzoekende partij werd gevraagd om kort de redenen van haar asielaanvraag uiteen te zetten.

2.2.8.2. De Raad stelt ten eerste vast dat het argument van verzoekende partij dat verwerende partij niet motiveert waarom de door verzoekende partij gegeven verklaring niet als afdoende kan worden beschouwd, feitelijke grondslag mist. Verwerende partij stelt immers duidelijk het volgende: *“Deze uitleg is niet afdoende. Uit uw verklaringen tijdens het eerste en tweede gehoor blijkt immers duidelijk dat er in 2009 slechts sprake zou zijn geweest van één arrestatie. Het lijkt dat ook weinig geloofwaardig dat u tijdens het derde gehoor plots enkele bijkomende arrestaties zou vermelden.”* Verder stelt de Raad vast dat de gehoren op het Commissariaat-generaal omtrent dit punt als volgt verliepen. Tijdens het eerste gehoor van 10 augustus 2011 verklaart verzoekende partij het volgende:

“Wanneer hebt u zelf voor het eerst problemen gekend?”

Toen R. (...) werd meegenomen. Ik werd door Kadyrovtsi gezocht nadat R. (...) werd aangehouden.

Wanneer was dat? Wanneer kreeg u voor het eerst problemen?

In september 2009.” (administratief dossier, stuk 21, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2011, p. 14). Ook tijdens haar tweede gehoor maakt verzoekende partij louter melding van de arrestatie in september 2009: *“Hebt u na uw vrijlating in 2007 nog concrete problemen gekend?”*

(...) Nadat R. (...) werd opgepakt, kreeg ik concrete problemen.

Welke problemen?

Ik werd meegepakt. Lastiggevallen en gefolterd. Ik wil niet vertellen hoe het was.

Werd u gearresteerd?

Nee.

Wat is er dan gebeurd?

Ik werd weggebracht voor een zogezegd gesprek.

Wanneer is dat gebeurd?

In september.

Wanneer in september?

2009.

Wanneer concreet?

Tussen 3 en 5. Op 3 september werd ik aangehouden.” (administratief dossier, stuk 17, gehoorverslag CGVS d.d. 05/09/2011, p. 13). Derhalve werd verzoekende partij reeds tijdens twee gehoren uitdrukkelijk gevraagd naar de problemen die zij na haar vrijlating in 2007 nog had gekend, waarbij verzoekende partij op geen enkel moment melding maakt van haar eerdere aanhoudingen in juni/juli 2009. Tijdens haar eerste gehoor geeft verzoekende partij zelfs aan dat zij voor het eerst na haar vrijlating in 2007 problemen kreeg in september 2009, hetgeen manifest tegenstrijdig is aan haar latere verklaring dat zij reeds in juni/juli 2009 tweemaal aangehouden zou zijn geweest. De stelling van verzoekende partij dat zij over de andere arrestaties niet had gesproken omdat zij hier geen slagen heeft ondergaan, verklaart geenszins waarom door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaard wordt dat zij voor het eerst – na haar vrijlating in 2007 – problemen heeft gekend in september 2009. De Raad acht het onaanvaardbaar dat verzoekende partij tijdens de eerste twee gehoren op het Commissariaat-generaal, tijdens dewelke verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd haar concrete problemen uiteen te zetten, geen enkele melding maakt van haar arrestaties in juni/juli 2009. Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Inzake het argument van verzoekende partij dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haar specifieke problemen met de autoriteiten in 2009 niet had vermeld omdat aan haar gevraagd werd de redenen van haar asielaanvraag kort uiteen te zetten en omdat het onmogelijk is om alles in detail te vertellen gezien de beperkte tijd, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2010, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. De vaststelling dat verzoekende partij in de vragenlijst met geen woord heeft gerept over haar problemen met de autoriteiten in 2009, nochtans de directe aanleiding voor haar vertrek, en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad stelt vast dat nergens uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de tijd gelimiteerd werd tot vijftien minuten. Uit de inhoud van dit document blijkt dat verzoekende partij de kans had om, weliswaar op een bondige manier, een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico, hetgeen zij ook gedaan heeft. Uit de vragenlijst blijkt tevens dat zij de kans heeft

gekregen om nog iets toe te voegen, waarbij verzoekende partij evenmin de arrestaties in 2009 heeft vermeld (*"Bijkomende opmerkingen (indien u enige verklaring wenst toe te voegen, kunt u dit hieronder doen). Ik wil zeker niet terug naar mijn land"* (administratief dossier, stuk 34, vragenlijst CGVS, p. 3)). Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 34, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder directe aanleiding van haar vertrek – van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat *"de hoorzitting van de asielaanvragers door de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurt zonder dat geen enkele controle wordt uitgevoerd door een buitenkant persoon, zoals een advocaat"*, wijst de Raad erop dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de vreemdelingenwet (vgl. RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verder wijst de Raad erop dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad benadrukt nogmaals dat desbetreffende vragenlijst, zoals hoger gesteld, door verzoekende partij werd ondertekend. Een impliciet opgeworpen schending van de rechten van verdediging kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.9.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij aangaande haar laatste arrestatie in 2009, haalt verzoekende partij aan dat zij tijdens haar derde gehoor heeft geaarzeld tussen juli, augustus en september 2009 en dat zij zich enkel van maand heeft vergist. Verzoekende partij meent dat het aannemelijk is tussen deze drie maanden te twijfelen, aangezien *"hij met de zomermaand overeenstemt"*. Verder argumenteert verzoekende partij dat de arrestatie op het moment van het gehoor ondertussen twee jaar geleden was gebeurd.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze belangrijke gebeurtenissen – *in casu* haar laatste arrestatie in 2009, die bovendien de directe aanleiding vormde voor haar vertrek – in de tijd kan situeren, gezien kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Tijdens haar eerste en tweede gehoor gaf verzoekende partij aan dat deze laatste arrestatie plaatsvond in september, meer concreet tussen 3 en 5 september (administratief dossier, stuk 21, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2011, p. 14 en stuk 17, gehoorverslag CGVS d.d. 05/09/2011, p. 13). Het doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, wanneer verzoekende partij tijdens haar derde gehoor haar laatste arrestatie niet meer correct in de tijd kan situeren. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 december 2012 als volgt:

"Wanneer werd u de laatste keer aangehouden?"

In juli of september. Na de moord op M. A. (...). In juli.

In juli 2009 voor het laatst aangehouden?"

In juli. Ja, de laatste keer.

Daarnt sprak u over september 2009 als moment van laatste aanhouding?

Ik zeg het nog een keer. Het was in september, juli of augustus. Na de moord op hem.

Hoeveel tijd tussen de moord op A. (...) en uw laatste arrestatie?"

Dat weet ik niet. Vier à vijf dagen. De 12e of 13e augustus of september. 4 à 5 dagen na de moord op hem.

A. M. (...) werd gedood op 11 juli 2009. En dan spreekt u over september 2009? Dat klopt toch niet?"

Nee. Hij werd vermoord op 9 juli. Op het internet stond 11 juli. (...)" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2012, p. 6). De verklaring van verzoekende partij tijdens haar derde gehoor dat haar laatste arrestatie zou hebben plaatsgevonden vier à vijf dagen na de moord op A. M., die werd gedood in juli 2009, is volstrekt onverenigbaar met haar eerdere verklaringen dat haar laatste arrestatie plaatsvond in september 2009. Overeenkomstig haar eerdere verklaringen zou het tijdsverloop tussen het overlijden van A. M. en de laatste arrestatie van verzoekende partij immers bijna twee maanden betreffen. In verband met het argument van verzoekende partij dat de arrestatie op het moment van het gehoor ondertussen twee jaar geleden was gebeurd, wijst de Raad op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de ingrijpende gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. De vaststelling dat

verzoekende partij tijdens haar derde gehoor haar laatste arrestatie in 2009 niet correct in de tijd kan situeren terwijl zij tijdens haar eerdere gehoren verklaard heeft dat deze plaatsvond in september 2009 en de vaststelling dat er een aanzienlijk verschil is tussen een tijdsverloop van twee maanden, enerzijds, en een tijdsverloop van vier à vijf dagen, anderzijds, doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.10.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij enkel een attest van vrijlating uit de gevangenis heeft neergelegd maar geen andere documenten voorlegt die meer informatie over de veroordeling van verzoekende partij zouden kunnen bevatten, stelt verzoekende partij dat zij slechts de documenten kan afgeven die zij in haar bezit heeft. Bovendien ziet verzoekende partij niet in hoe deze andere documenten verwerende partij bij haar beoordeling zouden hebben kunnen helpen. Verzoekende partij werd immers op een valse juridische grondslag veroordeeld.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij op valse juridische gronden werd veroordeeld, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij enkel het attest van vrijlating bijbrengt, doch niet het vonnis waarbij zij op een valse juridische grondslag werd veroordeeld, wordt door de Raad bijgetreden nu uit dit vonnis de volledige toedracht kan blijken van deze zaak waarbij het eventueel onterecht karakter van deze veroordeling kan worden ingeschat, hetgeen onmogelijk is bij een louter attest tot vrijlating. Dat verzoekende partij enkel deze documenten kan bijbrengen die zij in bezit heeft, lijkt evident, doch laat verzoekende partij na aan te tonen waarom zij wel in het bezit is van haar document van vrijlating en niet van haar vonnis.

2.2.11.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de verdwijning van haar neef As. M. en diens echtgenote aangezien zij niet kan aantonen dat de problemen van deze neef te wijten zouden zijn aan het loutere feit dat hij een familienaam heeft die wordt geassocieerd met de rebellen en aangezien verzoekende partij bovendien zelf verklaart dat de reden voor de verdwijning van haar neef onduidelijk zijn en dat niemand eigenlijk weet wat er juist met hem is gebeurd, meent verzoekende partij dat het normaal is dat zij voor haar leven vreest wanneer zij vaststelt dat haar neef verdwijnt samen met zijn echtgenote. Verzoekende partij stelt dat het inderdaad waar is dat het slechts over een veronderstelling gaat, maar anderzijds wijst verzoekende partij er eveneens op dat deze veronderstelling in ruime mate door de geschiedenis van de familie wordt bevestigd.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat het louter bevestigen dat het inderdaad slechts over een veronderstelling gaat geenszins van die aard is desbetreffende motivering te weerleggen. De vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet kan aantonen dat de problemen van haar neef te wijten zouden zijn aan het loutere feit dat deze een familienaam heeft die wordt geassocieerd met de rebellen en dat verzoekende partij niet weet wat er juist met haar neef en diens echtgenote is gebeurd of waarom zij zijn verdwenen blijft derhalve onverminderd overeind. Het gegeven dat de veronderstelling van verzoekende partij wordt ingegeven door de geschiedenis van haar familie neemt niet weg dat het evenwel nog steeds een loutere veronderstelling betreft, die op geen enkele concrete aanwijzing is gebaseerd. Derhalve motiveert verwerende partij terecht dat verzoekende partij zich niet op de verdwijning van haar neef en diens echtgenote kan beroepen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.2.12.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij moeite heeft met het situeren van de arrestatie van haar vader in de tijd, dit terwijl zij zelf aanwezig was bij diens aanhouding, geeft verzoekende partij aan dat het om een gebeurtenis gaat die reeds meer dan tien jaar geleden heeft plaatsgevonden. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij haar verklaring dat het in de zomer van 2003 is gebeurd een vrij nauwkeurige aanwijzing betreft gezien het gegeven dat het feit zich tien jaar geleden heeft voorgedaan.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partij er nogmaals op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze belangrijke gebeurtenissen – *in casu* de arrestatie van de vader van verzoekende partij, bovendien het moment waarop de problemen voor haar familie begonnen – in de tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende en ingrijpende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De vage verklaringen van

verzoekende partij dat de arrestatie van haar vader "Gewoon in 2003. In de zomer" (administratief dossier, stuk 21, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2011, p. 12) zou hebben plaatsgevonden, beantwoorden geenszins aan deze verwachting. Dergelijke vage situering van dit belangrijke feit is des te meer onaanvaardbaar gezien, zoals ook door verwerende partij werd vastgesteld, verzoekende partij zelf aanwezig was bij de arrestatie van haar vader (administratief dossier, stuk 21, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2011, p. 12). De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in haar geheugen gegrift staat en zij zich minstens bij benadering de juiste datum van deze gebeurtenis dan ook dient te herinneren.

2.2.13.1. Over de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel document heeft neergelegd waaruit zou kunnen blijken dat haar vader effectief werd gearresteerd en veroordeeld, wijst verzoekende partij erop dat deze documenten niet verzoekende partij zelf betreffen, maar haar vader. Verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe zij in het bezit van deze documenten zou kunnen zijn.

2.2.13.2. Wederom merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Daar verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf aangeeft dat de arrestatie van haar vader het moment was waarop de problemen voor haar familie begonnen (administratief dossier, stuk 21, gehoorverslag CGVS d.d. 10/08/2011, p. 12), is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken in verband met deze problemen te verzamelen. Het feit dat deze documenten niet verzoekende partij zelf betreffen, maar haar vader, en het feit dat deze documenten niet in het bezit zijn van verzoekende partij, neemt niet weg dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen onderneemt om deze documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Tijdens het derde gehoor werd door verzoekende partij daaromtrent het volgende verklaard: *"De vorige keer hebben we gesproken over de arrestatie en veroordeling van uw vader. Hebt u nog geprobeerd om hiervan bewijzen te verzamelen? Het vonnis of andere documenten?"*

Mijn zus is hier. Misschien heeft zij bepaalde documenten. Ik heb zijn overlijdensakte voorgelegd waarop stond in welke gevangenis hij overleden is. Ik kan ook bellen en vragen om de papieren op te sturen die te maken hebben met zijn gevangenisstraf. Maar ik ben er niet zeker van.

Ik heb u dat de vorige keer al gevraagd. Waarom hebt u dat nog niet proberen verzamelen?

Vroeger zou dat mogelijk zijn. Maar nu niet meer. Ze willen die documenten niet opmaken. Ik heb toch zijn overlijdensakte voorgelegd." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2012, p. 4). Derhalve geeft verzoekende partij zelf aan dat de mogelijkheid erin bestaat dat haar zus documenten heeft aangaande de arrestatie en de veroordeling van de vader van verzoekende partij. Evenwel heeft verzoekende partij geen enkele poging ondernomen om contact op te nemen met haar zus teneinde relevante stavingstukken te bemachtigen.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.15. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheid, inconsistenties en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de vaststelling dat het gedrag van verzoekende partij onverenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor haar autoriteiten verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.16. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen

geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 3 augustus 2012 (stuk 38, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De specifieke motivering waarom er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder door het gelimiteerd zijn van grootschalige acties en de vaststelling dat de meeste acties zowel van de rebellen als van de autoriteiten gericht zijn waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT